

hiều trang). Mấy trang chót còn đọc được:

15-07-82. Mẹ đã ra đi một cách êm thấm. Thường ngày mẹ dậy rất sớm. Song hôm nay mặt trời lên cao mà mẹ vẫn chưa dậy. Lại gường mẹ xem sao, thấy sắc mặt hơi tái, sờ tay thấy lạnh ngắt. Thì ra mẹ đã ra đi trong giấc ngủ. Mẹ lúc nào cũng sống âm thầm như chiếc bóng. Lúc giả tử vĩnh viễn, mẹ cũng không muốn quấy rầy con. Thương mẹ, thương em quá chừng. Ma tang đơn giản. Chôn mẹ cạnh mộ cha sau vườn: Bởi con nghèo, nên mẹ chết âm thầm. Kẻ giàu có thì linh đình ngày xuống huyệt. Mẹ chết rồi, con không còn gì ràng buộc với thế gian nữa. Con muốn trở về gốc cây đa, mà con đã trải qua nhiều giờ phút suy tư về kiếp sống con người, và yên nghỉ cùng Thu. Ở một nghĩa địa cỏ Hy Lạp, người ta phác giác một bia mộ ghi những lời sau đây: "hỡi người qua đường, hãy nhẹ chân, vì đêm nay là đêm cuối cùng ta ngủ được an giấc". Ông ta lúc sống chắc trải qua những khổ đau cùng cực, nên mất ngủ triền miên. Tôi thì không đến nỗi như ông song giấc ngủ dài, yên lặng của năm mò, tôi thâm mong ước được như thế.

Thì ra nhật ký không viết cho tôi. Mà chỉ là những gửi gắm riêng tư. Nam cũng không ngờ là tôi trở lại miếu hoang này. Chiến tranh, chết chóc, chia ly, thời thơ ấu thiếu thốn, đau buồn đã hằn lên tâm hồn Nam nhiều đau thương. Cha chết sớm, chưa kịp dạy Nam yêu đời. Nếu Thu còn sống, chắc Nam cũng yêu đời như ai.

Bác sĩ Phùng Văn Hạnh

(Trích trong: Tình Yêu Hiện Sinh Một Kiếp Người)

Nỗi niềm người tỵ nạn

Rời cũng đến tận chân trời mơ ước
ngợp mắt nhìn những thành phố nguy nga
những cửa hàng diêm lệ nét phồn hoa
và phong cảnh tuyệt vời như tranh vẽ.
vàng đã đến giữa đất trời tươi trẻ!
nơi nhịp đời không giành giật bon chen
sống không còn phải soi mói nhỏ nhen
từng hạt muối từng cọng rau vàng ủa!

Ta đã qua bao tháng năm lệ ứa
nghe kẻ thù hằn học thuyết hờn căm
nhưng già vờ làm bộ rất thương tâm
nơi khoé miệng đầu môi nghe lợm giọng
Ta chán chê mọi mưu mô lật lọng
trò gian manh trên vận nước điều linh
lười điều ngoa "giảng" lương thiện hoà bình
loài quý quái cao rao mình nhân đạo!

Ta bị ném vào trại tù cải tạo
giữa núi rừng nghe thê thiết vượn kêu
chốn âm u không thấy hướng đi về
kẻ thua cuộc tan hàng đành thút thủ
Và tang tóc trùm quẻ hương ủ rú
ôi đồng bào chúng kèm kẹp khảo tra!
trong ngục tù bao thân xác ra ma
hay vất vương nơi rừng sâu nước độc

Khắp đất nước có khác gì địa ngục
bọn hung đồ - lũ cán bộ công an
chúng đê đầu cỡi cổ nhân dân
còn xoén xoét to mồm xưng đầy tớ
Dù muốn sống nhưng làm sao mà thờ?
giữa quẻ hương ngọt ngào những oán hờn
vì tương lai chỉ có một con đường
phải lựa chọn : tự do hay là chết!

Ta tỵ nạn không phải là đã hết
mà bắt đầu cho mơ ước hồi sinh
bằng đôi tay và bằng cả trái tim
cho Việt Nam phục hưng và giải phóng!
Dù có đến tận chân trời thơ mộng
nhưng vẫn không choán hết cả tâm nhìn
nước người ta đâu có phải quẻ mình
...đồng bào ta bên trời kia rên xiết
và ta đau nỗi tan nhà mất nước!

Đình Huyền Dương (Australia 1990)